

Změna kabátu

Pozdrav:

Milé sestry a milí bratři, vítám Vás slovy apoštolskými: Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha Svatého se všemi vámi. Amen

Introit: (Žalm 50, 1-4)

1 Bůh sám, Bůh Hospodin promluvil a volá zemi od slunce východu až po západ.
2 Ze Sijónu, místa dokonalé krásy, zaskvěl se Bůh,
3 přichází Bůh náš a nehodlá mlčet. Před ním jde oheň šířící, vichřice běsní kolem něho.
4 Nebesa shůry i zemi volá, povede při se svým lidem.

Píseň: 166 (Pán Bůh je přítomen)

Modlitba:

Nebeský Pane a Králi! Prosíme tě: Proměň nás svým svatým Duchem, abychom v pokání a radostné vděčnosti poznali, že přicházíš kvůli nám. Vždyť ty i dnes dáváš zvěstovat evangelium. I dnes máš po celém světě ty, kteří uvěřili v tvého Syna a vzdávají ti čest a chválu. I dnes skrze Ježíše Krista uzdravuješ nemoci těla i ducha a konáš skryté dílo záchrany. Dej, ať toto vše posiluje naši naději, že Ježíš Kristus je Spasitel světa a že nakonec přijde v slávě zjevit všem pravdu. Těšíme se na ten den a dychtivě jej vyhlížíme. Na tvůj příchod čekáme, Pane Ježíši Kriste. Amen.

I. Čtení: (Iz 11, 1-10)

Milí bratři a milé sestry v PJ Kristu, vyslechněte si slova z Písma Svatého, jak je nacházíme zapsaná u proroka Izajáše v 11 kapitole, od 1-10 verš.

1 I vzejde proutek z pařezu Jišajova a výhonek z jeho kořenů vydá ovoce.
2 Na něm spočine duch Hospodinův: duch moudrosti a rozumnosti, duch rady a bohatýrské síly, duch poznání a bázně Hospodinovy.
3 Bázní Hospodinovou bude prodchnut. Nebude soudit podle toho, co vidí oči, nebude rozhodovat podle toho, co slyší uši,
4 nýbrž bude soudit nuzné spravedlivě, o pokorných v zemi bude rozhodovat podle práva. Žezlem svých úst bude bít zemi, dechem svých rtů usmrtí svévolníka.
5 Jeho bedra budou opásána spravedlností a jeho boky přepásá věrnost.
6 Vlk bude pobývat s beránkem, levhart s kůzletem odpočívát. Tele a lvíče i žírný dobytek budou spolu a malý hoch je bude vodit.
7 Kráva se bude popásat s medvědicí, jejich mláďata budou odpočívát spolu, lev jako dobytče bude žrát slámu.
8 Kojenec si bude hrát nad děrou zmije, bazilišku do doupěte sáhne ručkou odstavené dítě.
9 Nikdo už nebude páchat zlo a šířit zkázu na celé mé svaté hoře, neboť zemi naplní poznání Hospodina, jako vody pokrývají moře.
10 V onen den budou pronárody vyhledávat kořen Jišajův, vztyčený jako korouhev národům, a místo jeho odpočinutí bude slavné.

Blahoslavení jsou všichni, kteří slyší Boží slovo a ve svém srdci jej zachovávají. Amen

Píseň: 273 (Zvedněte, brány, svrchů svých)

Slůvko dětem:

Píseň: „Všechny děti v celém světě“ ze zpěvníku „Buď Tobě sláva“

Kázání: (Mt 3, 1-12)

Slova Písma Svatého, nad kterými se budeme dnes zamýšlet, a která nám poslouží jako základ kázání, jsou zapsaná v evangeliu podle Matouše ve 3 kap., ve verších 1-12. Tam čteme:

1 *Za těch dnů vystoupil Jan Křtitel a kázal v judské poušti:*

2 *„Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské.“*

3 *To je ten, o němž je řečeno ústy proroka Izaiáše: „Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky!“*

4 *Jan měl na sobě šat z velbloudí srsti, kožený pás kolem boků a potravou mu byly kobylky a med divokých včel.*

5 *Tehdy vycházel k němu celý Jeruzalém i Judsko a celé okolí Jordánu,*

6 *vyznávali své hříchy a dávali se od něho v řece Jordánu křtít.*

7 *Ale když spatřil, že mnoho farizeů a saduceů přichází ke křtu, řekl jim: „Plemeno zmijí, kdo vám ukázal, že můžete utéci před nadcházejícím hněvem?“*

8 *Neste tedy ovoce, které ukazuje, že činíte pokání.*

9 *Nemyslete si, že můžete říkat: „Náš otec je Abraham!“ Pravím vám, že Bůh může Abrahamovi stvořit děti z tohoto kamení.*

10 *Sekera už je na kořeni stromů; a každý strom, který nenese dobré ovoce, bude vyřat a hozen do ohně.*

11 *Já vás křtím vodou k pokání; ale ten, který přichází za mnou, je silnější než já – nejsem hoden ani toho, abych mu zouval obuv; on vás bude křtít Duchem svatým a ohněm.*

12 *Lopata je v jeho ruce; a pročistí svůj mlat, svou pšenici shromáždí do sýpky, ale plevy spálí neuhasitelným ohněm.“*

Milí bratři a sestry v PJK,

minule jsme si řekli, že čas nejde vrátit, nejde zastavit, ani zpomalit. Nežijeme totiž v Matrixu. Ale na ten čas, který máme za sebou, na ten čas dávných věků jde vzpomínat.

Dnes si vzpomeneme a přiblížíme se době, která se odehrává v Judsku. Pokusíme se ztotožnit s člověkem, který stojí na prahu mezi minulostí a budoucností.

Jan Křtitel, oslovuje zástupy lidí, kteří za ním neváhají přijít na poušť. On není jen askéta nebo mystik, který se setkává v samotě pouště s Bohem. On je apoštol, který je hlasem zvěstujícím neobyčejný příchod Boha na zem. Za Slovem tu stojí ten, který mluví. Jan – prorok nás vyzývá k tomu, abychom pohlédli vzhůru. Pozvedli svůj pohled od věci tohoto světa ke tváři a rukám toho, který nám je podává.

Člověk se zamiluje do prstenu a najednou zapomene na snoubence. Takhle možná vypadá i náš vztah s Bohem. Zapomínáme na Boží dary, jež nám připomínají samotného Boha.

Připomínat si Boží skutky, vyprávět si příběhy z Písem, pamatovat si nějaké Žalmy, to nemusí být na škodu. Jaksi být na začátku něčeho.

Být na začátku - to nemusí být špatné. Zejména, když můžeme doufat v dobré pokračování. To je pak radost - být teprve na začátku. Někdy však být teprve na začátku tak potěšující není. Když vám „vyhodí“ figurku (z hry člověče nezlob se!) před domečkem a jste **„zase na začátku“**.

Když jste „na začátku“ už po desáté. To už není legrace. Chce se vám se vším „praštit“. Když máte před sebou spoustu nepříjemných povinností a víte, že to všechno teprve **začíná** „zase na novo“. To opakování událostí a dějů nemusí být vždy jenom pozitivní.

Vše se opakuje, taky naše **problémy, smutky, bolesti, nesnáze, selhání i pády**. Všechno jako by se dělo v kruhu, ze kterého není uniku... Moudrý Kazatel z Jeruzaléma k tomu ve své knize hořce poznamenává: „*Všechny věci jsou tak únavné, že se to ani nedá vypovědět ... Co se dělo, bude se dít zase, a co se dělalo, bude se znova dělat, pod sluncem není nic nového ...* (Kaz 1,8 -9)“

Mohlo by se zdát, že přesně tak to je. Jenže, onen kruh, ve kterém se všechno střídá, opakuje a děje se znova, je vlastně jenom obrazem, byť někdy přesným. Ve skutečnosti však přece nežijeme v kruhu! Zažíváme sice možná podobné věci, jaké jsme už někdy zažili, a ocitáme se v podobných situacích, ale **vždycky tak nějak jinak...** Také my sami přece nejsme pořád ti stejní, ale vždy minimálně o rok starší a zkušenější, než minule.

Být „zase“ na začátku znamená, že na tom začátku jsme někdy už byli. Zní to logicky - nezažíváme přece první advent v životě. A přece lze adventní čas prožít podle poselství starozákonních proroků. Podle očekávání nových událostí. Ve světě, ve společnosti, v našem životě.

V adventu je ukrytý počátek nových věcí. Počátek evangelia - tedy dobré zprávy.

Evangelista Matouš dodává, že ten „Přicházející“ nebude křtít jenom Duchem svatým, ale také ohněm. Namísto je tedy kromě těšení – rozhodně **bázeň**.

Změnit své myšlení i chování ... zkrátka se v tomto adventním čase na Ježíšův příchod dobře připravit. Minimálně stejně pečlivě, jako připravujeme na příchod vánoc své domovy a vše kolem. S počátkem adventu je možné hodit za hlavu to, co bylo. Zkusit to jinak - to je skutečný „**Počátek evangelia Ježíše Krista**“, ten advent, který se právě začíná v našich srdcích.

Tady se zastavme. Jan káže a káže a káže (opravdu kazatel :-)) ale v poušti. To je poněkud divné. Řekli bychom si, že v poušti, v pustině rozhodně **kázat nemá cenu**. Kolik tam asi může mít posluchačů? V místě, kde sotva najde alespoň ty své oblíbené kobylky. **Jenže jsou to plány Boží, které jsou tak často jiné než my si myslíme.**

A tak zatímco naše kostely v přeplněných městech zívají prázdnotou, za Janem přicházejí posluchači až na poušť, a to doslova z celé země. A on jim káže. A není to složitá přednáška o duchu doby. Říká jednoduše: „**Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské.**“

To, co Jan říká, to rezonuje v tisícileté tradici Božího lidu - říká, že „království se přiblížilo“. Jan však míní - a jeho posluchači mu v tom dobře rozumí - že království není nějaká země. Království je prostě tam, kde je král. **A ten král se blíží.** Už přichází a je blízko. A proto říká všem svým posluchačům: „Čiňte pokání“.

Pokání - to je pro nás takové zvláštní slovo, asi ho příliš nepoužíváme ... Nejspíš si představíme, že znamená lítost. Ale Jan myslí více než to. **Myslí na proměnu**. Na úplnou změnu smýšlení, která má souviset právě s tím, že ten přicházející král je už blízko.

V této souvislosti bychom tomu slovu mohli rozumět jako změně kabátů. Jan říká: „Rychle převlečte kabáty, dokud je ještě čas.“ Ne až bude změna režimu jistá. Ne až ve chvíli, kdy se na náměstích cinká klíči. Ale dřív, nejlépe už dnes.

Jak to překabátění ale máme udělat? Jan nám káže o dvou cestách. O dvou způsobech. První znamená „**Nést dobré ovoce**“. Jaké ovoce to konkrétně je, to si můžeme přečíst třeba v listu Galatským ... ale asi bychom měli vědět, že to ovoce má být dobré, tedy sladké, zdravé a svěží. **A takový bychom se měli snažit být i my.**

Tedy dobří, laskaví, takoví, abychom druhé svou přítomností nemožili, abychom lidi kolem sebe – zejména ty, co jsou v nějakém smutku, **uměli i potěšit**.

Druhou cestou, známou už z proroctví Izajášova, je „**Narovnávat stezky**“. V té souvislosti mě napadá - narovnávat třeba vztahy, které máme s druhými pošramocené. Na to je právě advent dobrá doba. Narovnávat pošramocené vztahy, odpouštět, zapomínat křivdy. Aby k nám mohl vejít ... král Slávy.

Možná tušíme, kdo to je. Třeba ho vidíme v tom betlémském dítěti, na jehož příchod se těšíme. Jenže Jan nemluví ve svém kázání o dítěti. Říká, že ten přicházející bude mít v jedné ruce lopatu a pročistí svůj mlat. Takový obraz do našich betlémů příliš nezapadá. Dítě v kolíbce s lopatou, to aby se nejen Marie s Josefem měli na pozoru a oslík s volem také – ti by do chléva nejspíš vůbec nepřišli.

„**Ten, který za námi přichází**“, přichází proto, aby odsoudil sám sebe - místo nás, za naše hříchy, i naši smrt. Přichází za námi jako náš host - nevíme rychle, co bychom mu připravili - ale on se mezitím sám stává našim hostitelem a zve nás ke svému stolu. **Ve svém domě, na prahu svého království, v začátku toho nového času.** Už dnes a tady.

Jméno Ján znamená – Boží milost. Amen

Večeře Páně:

Vyznání vin:

Dobrotivý Bože, předstupujeme před tvou tvář ve jménu Pána Ježíše Krista, tvého Syna a našeho Spasitele. V upřímné lítosti ti vyznáváme své viny. Víme, že si nezasloužíme nic než tvé odsouzení. Avšak prosíme, odpusť nám vše, čeho jsme se dopustili. Pane, smiluj se nad námi. Nejsme hodni, abys vešel pod naši střechu, ale řekni jen slovo a naše duše bude uzdravena. Pane, smiluj se. *A my dřív, než budeme přistupovat ke stolu Páně, odpovězme každý sám za sebe, před Bohem, na tyto otázky:*

- 1) Vyznáváte, že jste proti Pánu Bohu zhřešili? / Vyznáváte-li, odpovězte: **VYZNÁVÁME**.
Vyznávat ovšem máme, protože věrný je Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil naše hříchy a očistil nás odevšech nepravostí.
- 2) Věříte, že Bůh, pro zásluhy svého milého Syna, Pána a Spasitele našeho Ježíše Krista, se nad vámi smiluje a odpustí vám? /Věříte-li, odpovězte: **VĚŘÍME**.
Věřit ovšem máme, neboť tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby žádný, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.
- 3) Odpouštíte všem, kdo se proti vám provinili, nebo vám, jakkoliv ublížili?
Jestliže tomu tak je odpověz: **ODPOUŠTÍME, s pomocí Boží**.
Odpouštět máte, protože i vám bylo hodně odpuštěno skrze Ježíše Krista.

Slovo milosti: (Ř 4, 7-8)

Přijměte do svých srdcí slovo milosti:

A. Text:

7 „Blaze těm, jimž jsou odpuštěny nepravosti a jejich hříchy přikryty.

8 Blaze tomu, jemuž Hospodin nepočítá hřích.“

B. Pozdrav pokoje: „Podejte si mezi sebou navzájem ruce – na znamení pokoje a odpuštění“.

C. Apoštolské vyznání víry: Věřím v Boha Otce...

Slova ustanovení: (1 K 11, 23-26)

23 Já jsem přijal od Pána, co jsem vám také odevzdal: Pán Ježíš v tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb,

24 vzdal díky, lámal jej a řekl: „Toto jest mé tělo, které se za vás vydává; to čiňte na mou památku.“

25 Stejně vzal po večeři i kalich a řekl: „Tento kalich je nová smlouva, zpečetěná mou krví; to čiňte, kdykoli budete pít, na mou památku.“

26 Kdykoli tedy jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde.

Epikléze (modlitba):

Pane k Tobě voláme: ujmi se nás, přes všechno zlé, co nás od Tebe odděluje. Nehleď na naše hříchy, ale pohleď na Toho, který předstupuje před Tebe místo nás, který svůj život za nás vydal na kříži. Zde stojíme před Tebou, taký jaký jsme s prázdnýma rukama a prosíme o odpuštění i milost. Skloň se k nám a dej nám pocítit Tvoji přítomnost a blízkost. Amen

Pozvání:

Pojďte, neboť všechno je připraveno. Ke stolu Páně Vás bez rozdílu zve samotný Pan Ježíš Kristus. Okuste a vizte, jak dobrý jest Pán.

Píseň během vysluhování – 697

- Vezměte a jezte to jest tělo mé, které se za vás vydává.
- Vezměte a pijte to jest kalich mé krve, která se prolévá za vás na odpuštění hříchů.

Propouštění: (Ef 5, 1-2)

A. 1 Jako milované děti následujte Božího příkladu
2 a žijte v lásce, tak jako Kristus miloval nás a sám sebe dal za nás jako dar a oběť, jejíž vůně je Bohu milá.

Děkovná modlitba:

Milosrdný Bože, chválíme Tě za tvou dobrotu, z níž každý den z Tvé ruky přijímáme odpuštění. Pomoz nám vyhledávat Tvé chodníky. V důvěře prosíme, učiň z nás své věrné služebníky. Amen

Píseň: 473 A

Ohlášky:

Přímluvná modlitba:

Pane Ježíši Kriste, ty přicházíš, a jednou přijdeš v moci a slávě. Prosíme o Tvého Ducha, abychom rozpoznávali znamení tvého příchodu a byli bdělí.

- Modlíme se za sebe a všechny, kdo se v starostech o svoje štěstí stávají otroky sobectví a zapomínají na tvůj příchod.
- Modlíme se za tvoji církev všude ve světě. Dej, ať vykupuje čas službou lásky a zastáváním ukřivděných, pomocí trpícím, úsilím o mír a pokoj.
- Dej, ať uprostřed tísně tohoto světa se vztyčenou hlavou vyhlížíme tvůj příchod; ať vzdáme slávu tvému jménu. Na tvůj příchod čekáme. Přicházíš do tohoto světa v ponížení a skrytosti.
- Modlíme se za umírající, nemocné, hladové, vězněné, pronásledované.
- Modlíme se za ty, kdo žijí v hněvu a nenávisti, a také za své nepřátele, abys jim i nám dal v tento adventní čas nalézt cestu odpuštění a smíření.
- Modlíme se za všechny, kdo nesou odpovědnost za pokoj a mír ve světě, aby našli cesty, které vedou k porozumění a spolupráci.
- Ať věrně zvěstuje tvé slovo. Ať každý den v této adventní době prožíváme radost z toho, že přicházíš ve jménu i k nám. Hosanna na výsostech.

A společně voláme...

Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvěť se jméno Tvé. Přijď království Tvé. Buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť Tvé je království i moc i sláva na věky. Amen.

Posláni: (Ř 10, 9)

Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.

Požehnání: (1 Te 5, 23-24)

23 Sám Bůh pokoje, nechť vás cele posvětí a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista.

24 Věrný je ten, který vás povolal; on to také učiní.

Píseň: S 284